

## РОЗДІЛ 1

**Бронвін**

**Понеділок, 24 вересня, 14:55**

Відеозапис сексу, підозра у вагітності, дві скандальні зради — і це новини лишень за один тиждень! Якщо вірити пліткам про «Бейв'ю-Хай» в онлайн-застосунку Саймона Келлехера, то дивуєшся, як тут узагалі хтось знаходить час на навчання.

— Це старі новини, Бронвін, — озвався хтось позаду мене. — Дочекайся мого завтрашнього посту.

Чорт забирай, ненавиджу, коли мене палять за читанням «Про Це», а надто, коли це його автор. Я опустила телефон і з гуркотом зачинила шафку.

— І кому ти плануєш зруйнувати життя цього разу, Саймоне?

Саймон пришвидшив крок, щоб іти поряд, і разом ми рушили назустріч потоку учнів, що прямували до виходу.

— Служу громаді, — відмахнувся хлопець. — Ти ж займаєшся репетиторством з Реггі Кроулі, хіба ні? А ти знаєш, що у нього в спальні є камера?

Я не відповіла. Те, що я коли-небудь опинюся в спальні вічно обкуреного Реггі Кроулі, так само мало вірогідно, як і поява сумління у Саймона.

— Словом, вони самі напросилися. Якби люди не брехали і не зраджували, то мені нічого було б писати. — Саймон помітив, що я пришвидшила крок. — Куди ти так женешся? Кортить з головою поринути у позашкільні заняття?

Якби ж то. Немов гіркий докір, на телефоні висвітилося нагадування: Заняття матлетів\*, 15:00 «Епоха кави». А одразу після нього — смс від подружки з команди: Прийшов Еван.

Авжеж. Симпатичний матлет (хоч більшості і здається, що ці явища несумісні) вирішив з'явитися саме тоді, коли я не можу.

— Не зовсім, — відповіла я. Повсякчас, і особливо тепер, я намагаюся бути якомога лаконічнішою з Саймоном. Ми поштовхом відчинили зелені металеві двері, що вели до сходів, які слугували розмежувальною лінією між першим корпусом «Бейв'ю-Хай» і його новим просторим крилом. Щороку дороге життя штовхає дедалі більше родин на переїзд сюди із Сан-Дієго, п'ятнадцять миль на схід до Бейв'ю. Вони сподіваються, що долари платників податків забезпечать їхнім дітям кращу школу, аніж та, що з брудною стелею та розідраним лінолеумом.

Саймон усе ще йшов за мною, аж до лабораторії пана Ейвері на третьому поверсі. Я схрестила руки на грудях і суворо глянула на нього.

---

\* Матлет — людина, котра бере участь в математичних змаганнях. Цей термін — слово-гібрид утворене від слів *математика* та *атлет*. (Тут і далі прим. пер.).

— Слухай, ти ж наче кудись ішов?

— Еге ж, відбувати покарання, — Саймон явно чекав, що я піду. Коли ж натомість я повернула ручку на дверях, він вибухнув сміхом.

— Це якийсь жарт. І ти також? За що, цікаво?

— Мене звинуватили несправедливо, — буркнула я і відчинила двері. В класі уже сиділи троє учнів. З'ясувалося, сиділи зовсім не ті, кого я очікувала тут побачити. За винятком одного.

Із глазливою посмішкою Нейт Маколі відхилився на стільці.

— Дверима помилилася, чи що? Тут тобі не шкільна нарада. Тут ті, кого залишили після занять.

Звісно, йому це добре відомо. Неприємності переслідували Нейта десь із п'ятого класу, приблизно тоді ж ми і спілкувалися востаннє. Ходять чутки, що він відбуває випробувальний термін у поліції Бейв'ю за... щось. Чи то керування в нетверезому стані, чи за торгівлю наркотиками. Кажуть, що у нього завжди можна купити травички, але про це я знаю лише з чуток.

— Залиш коментарі при собі, — пан Ейвері зробив кілька поміток у нотатнику і зачинив двері за Саймоном. Крізь високі аркові вікна, що були на стіні позаду, на підлогу падало сонячне проміння у вигляді трикутників. Віддалений гомін футбольного тренування вчувався із стадіону за паркувальним майданчиком.

Я сіла, а Купер Клей зім'яв із паперу кульку і з вигуком: «Едді, увага», кинув його дівчині навпроти. Едді Прентіс підморгнула, невиразно усміхнулася і дозволила кульці впасти на підлогу.

Стрілки на годиннику в класі наближалися до трійки, а я слідувала за їхнім рухом, відчуваючи всю несправедливість ситуації. Я не мала б тут перебувати. Я б уже сиділа в «Епосі кави» і незграбно фліртувала з Еваном Нейманом, водночас розв'язуючи диференціальні рівняння.

Пан Ейвері з тих, хто одразу карає, не розпитуючи про твої мотиви, але можливо, я ще зможу його переконати. Трохи відкашлявшись, я підняла руку і помітила іронічну посмішку Нейта.

— Пане Ейвері, той телефон, що ви знайшли, — не мій. Навіть не знаю, як він опинився в моїй сумці. Ось мій телефон, — промовила я і продемонструвала свій айфон у смугастому, як кавун, футлярі.

Щиро сказати, тільки справжній бевзень може дотумкати принести телефон на заняття до пана Ейвері. Він суворо забороняє користуватися гаджетами, і перші десять хвилин кожного уроку копирсається в наших торбах так, наче він зі служби безпеки аеропорту, а ми — якісь контрабандисти. Мій телефон звично лежав у моїй шафці.

— І твій також? — Едді так швидко повернулася до мене, що її світле волосся, ніби з реклами шампуню, огорнуло плечі. Мабуть, дівчину довелося хірургічно відділяти від бойфренда, щоб вона змогла перебувати тут сама. — У мене теж знайшли чийсь телефон.

— У мене та сама петрушка, — втрутився Купер. Через його південний акцент це прозвучало як *сома*. Вони з Едді обмінялися здивованими поглядами. Дивно, що це стало для них несподіванкою, адже вони належать до однієї туси. Можливо, мегапопулярні люди мають цікавіші теми для обговорення, аніж несправедливі покарання.

— Хтось над нами приколовся! — Саймон нахилився вперед, спираючись ліктями на стіл, наче всередині у нього натягнулася пружина, що от-от підкине якісь свіжі плітки. Він обвів нас поглядом (ми стояли тісним колом у порожньому класі) і зупинився на Нейтові. — Навіщо комусь залишати після занять учнів із бездоганною поведінкою? Здається, таке задля розваги міг зробити хлопець, який тут проводить увесь час.

Я недовіркою поглянула на Нейта. Щоб таке влаштувати, потрібно все ретельно спланувати, але всім своїм зовнішнім виглядом (від скуйовдженого темного волосся і до жакливого шкірянки) Нейт наче кричав: *Відваліть*. Тобто, позіхав. Наші погляди зустрілися, проте він нічого не сказав, лише відхилився на стільці ще далі, ще один міліметр — і він стовідсотково гепнеться.

Купер сидів прямо. На його обличчі з'явився невдоволений вираз — достоту, як у *Капітана Америки*.

— Стоп. Я думав, що це було лише непорозуміння, але якщо таке трапилося з нами всіма, тоді це чийсь дурнуватий жарт. І через нього я пропускаю тренування з бейсболу, — він сказав це так, наче був хірургом-кардіологом, якого відволікли від надскладної операції.

Пан Ейвері закотив очі:

— Приберезіть ці теорії змови для іншого вчителя. Я на це не куплюся. Усі ви знаєте правила щодо телефонів у класі, однаке ви їх порушили, — він із особливою неприязню поглянув на Саймона. Вчителі знають, що існує застосунок «*Про Це*», але нічого не можуть з цим удіяти. На позначення людей Саймон завжди використовує ініціали і ніколи відкрито не говорить про школу. — А тепер

послухайте. Ви просидите тут до четвертої. Я хочу, щоб кожен із вас написав твір на п'ятсот слів про те, як технології руйнують американську шкільну освіту. А той, хто не виконає завдання, залишиться після уроків ще й узавтра.

— І на чому нам писати? — поцікавилася Едді. — Тут немає комп'ютерів.

У більшості аудиторій є *хромбуки*, але пан Ейвері, котрий мав би вийти на пенсію ще років із десять тому, від них відмовився.

Пан Ейвері підійшов до парти Едді і торкнувся кутика жовтого блокнота у лінійку. Кожен із нас мав такий самий.

— Оволодійте втраченим мистецтвом магії ручного письма.

На гарненькому личку Едді відбилосся збентеження.

— І як нам дізнатися, що уже написано п'ятсот слів?

— Порахуйте, — відповів пан Ейвері. Його погляд зупинився на телефоні, який я все ще тримала у руках. — А це я заберу, панно Рохас.

— Вас не дивує той факт, що ви двічі конфіскували мій телефон? Хто носить із собою два? — запитала я. Нейт посміхнувся, це сталося так швидко, що я помітила посмішку лиш краєм ока. — Серйозно, пане Ейвері, хтось невдало над нами пожартував.

Білосніжні вуса пана Ейвері смикнулися. Він роздратовано простягнув руку і поманив пальцем.

— Телефон, панно Рохас. Чи, може, ви хочете прийти сюди ще раз? — я зітхнула і віддала телефон, а вчитель обвів присутніх несхвальним поглядом. — Усі відібрані раніше телефони лежать у моєму столі. Їх ви отримаєте після завершення відбування покарання, — Едді та Купер

обмінялися задоволеними поглядами, можливо тому, що насправді їхні телефони лежать ув їхніх рюкзаках.

Пан Ейвері поклав мій телефон у шухлядку і зайняв місце за вчительським столом. Він розгорнув книжку і приготувався ігнорити нас усю наступну годину. Я дістала ручку і, стукаючи нею по блокноту, обмірковувала завдання. Невже пан Ейвері справді вірить у те, що технології руйнують школу? Чи не занадто сувора заява через кілька вилучених телефонів? Можливо, це пастка. Можливо, він хоче щоб, ми наводили аргументи проти, а не погоджувалися з ним.

Я глянула на Нейта, котрий схилився над блокнотом, знову і знову прописуючи друкованими літерами: *Комп'ютери — це фігня.*

Можливо, я занадто серйозно поставилася до завдання.

## Купер

Понеділок, 24 вересня, 15:05

Уже за кілька хвилин почала боліти рука. Соромно, звісно, але не можу пригадати, коли востаннє писав щось від руки. До того ж зараз я пишу правицею, а для мене це й досі незвично, хоч минуло вже багато часу. Ще коли я навчався у другому класі, тато наполіг, аби я навчався писати правою рукою, після того, як уперше побачив мою подачу. Твоя ліва рука — це дар, казав він. Не варто напружувати її задля всіляких дурниць. А на його думку, дурницями було все, окрім бейсболу.

Саме тоді він почав називати мене Куперстаун — як зала слави бейсболу. Це був його спосіб вплинути на восьмирічного хлопчика.

Саймон потягнувся по свого наплічника і почав копір-сатися в ньому, він розстебнув кожну змійку. Хлопець поклав його собі на коліна і зазирнув усередину.

— Де в біса поділася моя пляшка води?

— Ніяких розмов, пане Келлехер, — зробив зауваження пан Ейвері, навіть не глянувши на хлопця.

— Я знаю, але моя вода кудись зникла. Я хочу пити.

Пан Ейвері вказав на раковину в кінці класу. Поличка біля неї була завалена мензурками та чашками Петрі.

— Можете попити там, але тихо.

Саймон підвівся і взяв чашку з поличці, а тоді наповнив її водою з-під крана. Він повернувся на своє місце і поставив чашку на парту, а тоді відволікся на методичне письмо Нейта.

— Чувак, — сказав він і штовхнув кросівком ніжку стола Нейта. — Серйозно, це ти задля розваги підкинув нам телефони?

І тут пан Ейвері суворо зиркнув на хлопця.

— Я сказав тихо, пане Келлехер.

Нейт відхилився назад і схрестив руки.

— Навіщо мені це?

Саймон знизав плечима.

— Невже потрібна якась особлива причина? Може, тобі бракувало компанії по відсидці за те, що ти там сьогодні напартачив?

— Якщо я почую ще бодай слово від вас, то залишитеся після уроків і завтра, — попередив пан Ейвері.

Незважаючи на це, Саймон відкрив був рота і уже хотів щось сказати, аж раптом долинуло вищання шин і звук зіткнення двох автомобілів. Едді охнула, а я притиснувся

до парти так, наче це у мене хтось вривався ззаду. Нейт, котрий, здається, зрадів невеличкій перерві, першим схопився на ноги і побіг до вікна.

— Що за недоумки? Це ж треба вляпатися в аварію на шкільній стоянці, — здивувався він.

Бронвін подивилася на пана Ейвері, наче запитуючи про дозвіл, і коли той підвівся з-за столу, то і вона теж підійшла до вікна. Слідом ішла Едді, а тоді і я підвівся з місця. Аби роздивитися, що там сталося, я перехилився через підвіконня і визирнув надвір. Саймон стояв поруч і презирливо реготав, спостерігаючи за сценою.

Два автомобілі — старий червоний і непримітний сірий — зіштовхнулися під прямим кутом. Ми мовчки витріщалися на них, аж поки пан Ейвері не зітхнув.

— Піду погляну, чи ніхто не постраждав.

Він окинув нас поглядом і зупинився на Бронвін, як на найбільш відповідальній.

— Панно Рохас, поки я не повернуся, ви тут за старшу.

— Добре, — погодилася Бронвін і якось нервово глянула на Нейта. Ми стояли біля вікна, спостерігаючи за сценою знизу, та перш ніж пан Ейвері чи інший вчитель з'явився на вулиці, обидва автомобілі завелися і поїхали геть.

— Шоу скінчилося, — сказав Саймон. Він пішов до своєї парти і взяв воду, але замість сісти, став тинятися класом. Він розглядав постер із періодичною таблицею елементів. Потім визирнув у коридор і, здавалося, збирався піти, але повернувся і підняв чашку, ніби мав виголосити тост.

— Хтось ще хоче води?

— Я хочу, — відказала Едді та провела рукою по волоссі.

— Сама собі набери, принцесо, — Саймон криво посміхнувся. Едді закотила очі і залишилася на місці, тоді як Саймон схилився над столом пана Ейвері. — А й справді, принцесо. Чим ти займатимешся тепер, коли один бал уже закінчився, а до випускного ще багато часу?

Едді перевела погляд на мене і нічого не відповіла. Я її не звинувачую. Хід думок Саймона не віщує нічого хорошого, коли це стосується наших друзів. Він поводитьсь так, наче йому байдуже до власної популярності, але пригадую Саймонову задоволену мармизу минулої весни, коли він довідався, що потрапив до номінації короля балу. І досі не розумію, як йому це вдалося, хіба що він обміняв секрети на голоси.

Однак минулого тижня на балу Саймона не було. Мене обрали королем, отож, можливо, я наступний у його списку на залякування, чи що там він собі вигадав.

— До чого ти ведеш, Саймоне? — запитав я та сів поряд з Едді. Ми з нею не надто близькі, але мені хочеться її захистити. Едді зустрічається з моїм найкращим другом із дев'ятого класу, а ще вона мила. Такі дівчата не вміють дати відсіч настирним хлопцям.

— Вона принцеса, а ти спортсмен, — відповів він. Хлопець кивнув у бік Бронвін та Нейта. — А ти ботан, ти хуліган. Ви такі стереотипні, наче щойно зійшли з екрана підліткового фільму.

— А як щодо тебе? — запитала Бронвін. Вона стояла якийсь час біля вікна, а потім підійшла до своєї партії і сіла на стіл. Дівчина схрестила ноги і поправила темне волосся, зібране у хвіст. Цього року вона стала трохи симпатичнішою. Може, то нові окуляри? Довше волосся?

Раптом вона почала випромінювати шарм сексуальної заучки.

— Я всезнаючий оповідач, — відповів Саймон.

У Бронвін підскочили брови над темною оправою окулярів.

— Такого у підліткових фільмах не буває.

— А от у житті, — Саймон підморгнув і одним ковтком випив воду, — Бронвін, ще й як буває.

Це прозвучало наче погроза, цікаво, чи у є нього щось на Бронвін у тому дурному застосунку. Я ненавиджу ту програму. Майже всі мої друзі потрапляли туди. Часом наслідки були справді серйозні. Через Саймонову писанину розбіглися мій приятель Льюїс та його подруга. Втім, історія про те, що Льюїс зраджує дівчину з її кузиною — то щира правда. Хай там як, такі речі не варто публікувати. Вистачить і перешіптувань у коридорах.

По правді, я нервую, що як Саймон захоче, то й на мене накопає бруду.

Саймон підняв чашку і скривився.

— На смак — справжня гидота.

Хлопець упустив чашку, а я закотив очі — знову він усе драматизує. Навіть коли він падав на долівку, я і тоді думав, що він клеїть дурня. Саймон почав хрипіти.

Бронвін зірвалася з місця і опустила біля нього навколішки.

— Саймоне, — сказала вона і потрусила його за плече. — З тобою все гаразд? Що сталося? Ти можеш говорити?

Тривогу в її голосі змінила паніка, це змусило мене діяти. Але Нейт зреагував швидше, він пробіг повз мене і присів біля Бронвін.

— Ручку! — крикнув він, поглянувши на почервоніле обличчя Саймона. — У тебе є ручка? — Саймон жваво кивнув головою, хапаючись рукою за горло. Я взяв ручку зі свого столу і спробував вручити її Нейту, думав, що він зробить трахеотомію чи щось таке. Нейт витріщився на мене так, ніби у мене виросла ще одна голова. — Адреналінова ручка, — сказав він, шукаючи очима рюкзак Саймона. — У нього алергічна реакція.

Едді підвелася і мовчки обхопила себе руками. Бронвін повернулася до мене з розпашілим обличчям.

— Я знайду вчителя і викличу дев'ять-один-один. Залишайся з ним, добре? — вона забрала свій телефон зі столу пана Ейвері та вибігла в коридор.

Я присів біля Саймона. У нього очі вилазили з орбіт, губи посиніли, він задихався і жахливо хрипів. Нейт вивалив вміст рюкзака на підлогу і порпався у купі книжок, папірців та одягу.

— Саймоне, де ти її зберігаєш? — кричав він, розстібаючи кишені сумки, але там були лише дві звичайнісінькі ручки і зв'язка ключів.

Саймон уже не говорив. Я поклав свою спітнілу долоню йому на плече, наче це йому мало чимось допомогти.

— Все гаразд. З тобою все буде гаразд. Зараз буде допомога. — Мої слова ставали тихішими, я розтягував склади, мов солодку патоку. У стресових ситуаціях у мене завжди пробивається сильний акцент. Я повернувся до Нейта і запитав:

— Може, він просто вдавився? Можливо, йому допоможе прийом Геймліха, а не клята медична ручка.

Нейт проігнорував мене, він пожбурих порожній наплічник. Від роздратування він вдарив кулаком об підлогу і закричав:

— Блін! Ти носиш її при собі, Саймоне? Саймон!

Очі Саймона уже закотилися, коли Нейт гарячково обшукував його кишені. Там не було нічого, крім старої серветки «Клінекс».

Почулося відлуння сирен, до класу забігли пан Ейвері у супроводі двох інших вчителів та Бронвін, що говорила по телефону.

— Ми не можемо знайти його адреналінову ручку, — збуджено повідомив Нейт і жестом вказав на розкидані речі Саймона.

Пан Ейвері перелякано глянув на Саймона, а тоді повернувся до мене:

— Купер, в кабінеті медсестри є такі ручки. Десь у полі зору, мають бути маркування. Біжи!

Я вискочив у коридор, голоси позаду швидко стихли, бо уже за мить я опинився біля сходового майданчика і рвучко відчинив двері. На перший поверх я спускався, перестрибуючи через три сходинки за раз. Я розштовхав учнів, що трапилися мені на шляху і увірвався в медпункт. Двері були відчинені, а всередині порожньо.

Під вікнами в тісному кабінеті стояв оглядовий стіл, а зліва від мене — велика сіра шафа. Я оглянув кімнату, зупинивши погляд на двох білих підвісних шафках, підписаних червоними. На одній «дефібрилятор», на іншій — «адреналін». Я смикнув за ручку другої — порожньо. Тоді я взявся за іншу, а там якийсь пластиковий прилад із зображенням серця. Впевнений, що це не те, я перейшов

до сірої шафи. Звідти дістав коробки з бинтами та аспірином. Нічого схожого на ручку.

— Купере, ти їх знайшов? — до кабінету влетіла панна Грейсон — одна з вчителів, котрі прибігли до лабораторії з паном Ейвері та Бронвін. Вона важко дихала і трималася за бік.

Я показав на порожню шафку.

— Вони мали б бути тут, правда? Але там порожньо.

— Перевір шафу з медикаментами, — звеліла панна Грейсон, не звертаючи уваги на коробки, розкидані по долівці, які доводили, що я це вже зробив. До нас приєднався ще один учитель, разом ми перевернули офіс догори дригом під звук сирен, що наближалися. Коли ми відкрили останній ящик, панна Грейсон витерла долонею піт з чола.

— Купере, ходи скажи пану Ейвері, що поки ми нічого не знайшли. Ми з паном Контосом продовжимо пошуки.

Я прибіг до лабораторії одночасно з медиками. Усі троє в синій уніформі, двоє везли білі ноші, один біг попереду, розганяючи натовп, що скупчився під дверима. Я дочекався, поки вони увійдуть, і прослизнув за ними. Пан Ейвері похилився на стільці біля дошки, його жовта сорочка вибилася зі штанів.

— Ми не змогли знайти ручки, — сказав я.

Вчитель пригладив рукою тонке біле волосся, тоді як один з медиків увігнав в Саймона шприц, а двоє інших поклали хлопця на ноші.

— Боже, допоможи цьому хлопчині, — прошепотів він. Мабуть, це він швидше говорив собі, а не мені.

Вся в слюзах, неподалік стояла Едді. Я підійшов і обійняв її. Саймона винесли на ношах у коридор.

— Ви можете поїхати з нами? — один із медиків звернувся до пана Ейвері. Він кивнув і пішов слідом. У лабораторії не залишилося нікого, крім кількох шокованих вчителів і нашої четвірки, учнів, яких залишили після уроків разом із Саймоном.

Минуло якихось п'ятнадцять хвилин, а здається, наче години.

— З ним усе буде добре? — тихо запитала Едді.

Бронвін затиснула телефон у долонях так, ніби молилася. Нейт стояв, уперши руки в боки, і дивився на двері, крізь які почали заходити учні та вчителі.

— Ризикну припустити, що ні, — відповів він.